

Posebno važna pa je v III. in IV. delu bibliografija vseh (seveda kolikor je to mogoče) jezikoslovnih spisov za l. 1909 in 1910, ki prinaša navadno tudi vsebino dotične knjige ali članka ali recenzije in večkrat tudi njih kratko oceno. O slovenskem jeziku poroča v III. in IV. letniku večinoma dr. J. Šlebinger. Za naše razmere se je nabralo še precej člankov iz Carniole, Časopisa za zgodovino in narodopisje, Dom in Sveta, Izvestij muzejskega društva za Kranjsko, Ljublj. Zvona, Naših Zapiskov in Zbornika Slov. Matice. Že Slovencu je prijetno, da ima vse zbrano, kar se piše v kakem letu o našem jeziku, še bolj pa tujim strokovnjakom, katerim bi brez take bibliografije ostal neznan marsikateri naš drobiž, ki pa je lahko večkrat prav koristen. Kaj pa še je le vreden podoben pregled o vseh slovanskih jezikih! Treba je samo, da indeks stvari in besed izide v vsakem letniku (tokrat v IV. tudi za III.); besedni indeks bi mogel biti bolj obširen in dobro došel bi tudi indeks pisateljskih imen.

Brez „Rocznika slawistycznego“ ne bi smela biti nobena knjižnica, ki se ozira na slavistiko. Njega cena je razmerno prav nizka, dijaki in zavodi, ki jim služijo, pa ga še dobivajo za polovico.

M. Murko.

Silvín Sardenko, Mati svetega veselja. Skrivnost vstajenja v petih dramatskih slikah. V Ljubljani 1912. Založila Katoliška bukvarna. 8°. 64 str.

Religijam se ima zahvaliti pesništvo za marsikak žlahten cvet poezije. V religijah snuje in živi duša ljudstev in vekov. Kako je s slovensko religioznostjo? Ali je preveč rimsko-katoliška, premalo naša, premalo asimilirana, da ima v naši kulturi in poeziji tako malo mesta? Do Silvína Sardenka nismo imeli nobenega religioznega pesnika, ki bi zaslužil to ime.

Z brezbarvno občeslovensko ima Sardenkova živa, globoka, individualna religioznost prav malo skupnega. Slovenska vernost je vobče nekam grčasta, oglata, bojeyita, skoro bi rekel: prisiljena. Zato mi je razumljivo, da ne vedo ceniti Sardenkove poezije včasih niti ljudje, ki se borijo za takozvano „katoliško umetnost.“

V „Materi svetega veselja“ se vrača pesnik k priljubljenemu predmetu Marija, ki mu je navdahnili izza „Mladega jutra“ že toliko nežnih akordov. Začetnim verzom rahločutnega lemenatarja je sledila pred nekaj leti pesnitev „Mater dolorosa“ in za „Romo“ letos „Mati svetega veselja“. Prej nekam jokava mehkoča je dozorela v tej pesnitvi v nežno možatost, ki se kaže tudi v obliki: preprosta, učinkovita preciznost, ki zna posvetiti s par besedami v bogato bolj lepim ženskih duš. Marija ob grobu meditira:

Moj Bog in Sin in vse — v gomili.
Moj novi sin (Janez) — pa tam odhaja:
Srce za prvim sinom sili,
za drugim volja mi velevala.
A duša sred obeh sameva. Str. 10.

„Mati svetega veselja“ je namenjena odrom. Poznam občinstvo, ki ga ima pesnik pri nas za take reči na razpolago. Ker ne morem verjeti, da ga skomina učinkovati s tako nežno stvarico v zmislu srednjeveških misterijev, sem prepričan, da bi se pesnik moral čutiti globoko užaljenega, ko bi ga o njegovih dramatskih uspehih informiral kak pohleven incognito sredi občinstva mesto notic v političnih listih. In potem — kje premore Slovenija tako minuciozno izbrušeno režijo, da bi užitek odgovarjal pesnikovem intencijam?

Pastuškin.